

Vrijwilligers Vertellen

Gerda Leek-Verduin

76 jaar

Begeleidster KoffiePlus

Vrijwilligster bij de S.U.S. sinds 2003

Ik kom uit Akersloot. Mijn man komt uit Opdam en was in de kost in Krommenie. Het was in die tijd zo dat de vrouw geen huis kreeg in haar woonplaats, maar de man wel. Zodoende kwamen wij na ons trouwen in Krommenie terecht. Twee jaar later verhuisden we naar Assendelft, maar daar wilde ik graag vandaan, want dat vond ik helemaal niks. Toen de huizen aan de overkant van het spoor werden gebouwd zijn we daar naartoe gegaan. We wonen straks alweer 31 jaar in De Kleis.

In het dienstcentrum had ik een afspraak met Edith (redactie: voormalig sociaal cultureel werker). Ik liep toevallig gelijk binnen met Jacqueline Reulen. Ik ken Jacqueline al vanaf mijn 12de. We zaten samen op school. Ik had haar daarna nooit meer gezien, dus dat was heel leuk. Ik hoorde Edith nog zeggen 'acht wat leuk, twee jonkies'. We zijn allebei even oud. Ik had een gesprek met Edith en daarna begon ik bij de KoffiePlus.

Zestien jaar zat ik bij de Zonnebloem. We gingen met mensen een dagje varen of ergens koffie drinken, bijvoorbeeld bij Johanneshof. Of winkelen met mensen in een rolstoel, maar dat werd me op een gegeven moment te zwaar. En op huisbezoek. Ik bezocht twaalf jaar een mevrouw, zij is helaas in december 2021 overleden. Ik kwam daar één keer in de week, elke woensdagmorgen van tien uur tot half één. We raakten nooit uitgekletst. Het was altijd heel gezellig. Ik kwam daar heel wat jaren en ik denk nog wel eens 'het is afgelopen'.

Ik begon met de opleiding gezinsverzorgster in Amsterdam op mijn zeventiende. Ik liep ook stage. Nadat ik mijn diploma haalde, werkte ik bij gezinnen waar de moeder ziek was. Je was er voor de moeder en de kinderen. Dat was ontzettend leuk werk. Thuis hadden we een bloemenzaak. Op zaterdag ging ik met mijn vader mee naar de markt in Alkmaar. Dat was ook heel leuk.

Op mijn twintigste trouwde ik. Ik werkte nog wel bij een gezin in Krommenie, maar dat was over na de geboorte van onze dochter. Dat was in 1967. Ik heb twee dochters van 52 en 55 jaar en vier kleinkinderen. Zij zijn 24 en 26 jaar. Mijn dochter in Krommenie heeft twee geadopteerde kinderen uit China. Zij zijn als baby hier gekomen. Zij zijn nu 18 en 21 jaar. Er is nog geen volgende generatie, ze leren allemaal nog, maar dat hoop ik nog wel mee te maken. Ik paste heel veel op. Ontzettend leuk, dan voel je jezelf jong en dan maak je het nog een keer mee, maar dan veel bewuster.

Ik maakte kaarten bij Hanny van Leeuwen. Een paar jaar stond ik op de wachtlijst voor Driedimensionaal bij Anna-Marie. Jammer dat zij stopte, zij maakte heel aparte dingen. Ik maak het nu zelf, maar zij had spullen en andere ideeën. Ik zit op handwerken.

In Krommenie zat ik al jaren op yoga. Hier begon ik in het dienstencentrum. Ik weet niet meer wie er les gaf. Ik kwam voor het eerst en zag allemaal vrouwen voor de deur wachten. Frie Sluis komt naar me toe en zegt 'mevrouw kom maar naast mij liggen'. Ik vergeet het nooit. Sindsdien hebben we contact met elkaar. Als er hier vreemde mensen komen, dan ga ik altijd naar ze toe, dan komt dat weer bij mij boven, want je staat daar De yoga verhuisde naar de Zwaan en het koor begon en ik moest kiezen. De yoga was van elf tot twaalf uur, snel naar huis, douchen, omkleden, broodje eten en weer hier naartoe. Dat werd me te veel. Ik stopte met de yoga. Vanaf het begin zit ik bij het koor.

Maandags na de KoffiePlus ben ik bekaf. Niet altijd, het scheelt wel eens, dan moet ik eerst even bijkomen. Het is leuk werk, dus je blijft het toch doen, maar je merkt wel dat je ouder wordt. Ik wil het wel vol blijven houden. Het leuke van vrijwilligerswerk is onder de mensen blijven, bezig blijven, met mensen praten, ideeën opdoen, de gezelligheid en je leert mensen kennen. Zo is het goed. Ik heb genoeg te doen. Je hebt ook je man, kinderen en kleinkinderen. (interview op 24-05-2022).